

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2005-2006

6 oktober 2005

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR ONDERWIJS, VORMING, WETENSCHAP EN INNOVATIE

INHOUD

Vraag om uitleg van mevrouw An Michiels tot de heer Frank Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over het invoeren van een taaltest voor alle leerlingen	1
Vraag om uitleg van mevrouw Stern Demeulenaere tot de heer Frank Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de rechtspositieregeling van het onderwijzend personeel	4
Vraag om uitleg van de heer Jos De Meyer tot de heer Frank Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de aanpassing van het aantal betrekkingen van teeltleider volgens het aantal leerlingen in het agrarisch onderwijs	6
Vraag om uitleg van de heer Pieter Huybrechts tot de heer Frank Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over het dreigende tekort aan tandartsen	8
Vraag om uitleg van de heer Jos De Meyer tot de heer Frank Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de problematiek van de leningen van het Nationaal Waarborgfonds voor scholenbouw	9

Voorzitter: mevrouw Monica Van Kerrebroeck

Vraag om uitleg van mevrouw An Michiels tot de heer Frank Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over het invoeren van een taaltest voor alle leerlingen

De voorzitter: Mevrouw Michiels heeft het woord.

Mevrouw An Michiels: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, het is een algemeen bekend probleem dat de beperkte kennis van de Nederlandse taal bij leerlingen, vooral bij anderstalige leerlingen, vaak voor problemen zorgt tijdens hun schoolloopbaan. Uit verschillende studies blijkt dat kinderen met een andere thuistaal dan het Nederlands het in ons land, zowel op het vlak van leesvaardigheid als op het vlak van wiskunde, beduidend slechter doen dan vergelijkbare groepen in andere landen.

Mijnheer de minister, begin september stond in de pers dat u een taaltest wilt laten afnemen bij de overgang naar een ander onderwijsniveau, om aan deze kinderen extra begeleiding te kunnen geven. Het zou de bedoeling zijn na te gaan op welk niveau de kinderen zich bevinden, en of ze in staat zullen zijn in een volgende school de lessen in het Nederlands te volgen.

Het is een lovenswaardig initiatief, dat volgens mij zeker de kinderen ten goede zal komen, want het maakt een gerichte aanpak mogelijk. Indien kinderen onvoldoende Nederlands kennen om de lessen te volgen, is de kans zeer groot dat ze op het einde van het jaar niet slagen of een grote leerachterstand oplopen, die de daaropvolgende jaren alleen nog zal cumuleren.

In de pers konden we lezen dat deze test geen directe gevolgen zou hebben voor de kinderen zelf. Het zou alleen de bedoeling zijn aan de volgende school een beeld te geven van de kennis van het Nederlands van het kind, waardoor die school extra begeleiding kan organiseren.

Mijnheer de minister, hoe concreet is dit denkspoor al uitgewerkt? Op welke expertise zal een beroep worden gedaan voor de uitwerking van de test? Onmiddellijk na de bekendmaking van uw voornemen lazen

we niet alleen positieve, maar ook zeer negatieve reacties over de taaltests.

Zullen scholen verplicht worden de tests uit te voeren, wordt het volledig overgelaten aan de autonomie van de school of zult u een tussenweg zoeken?

Wat gebeurt met het kind als de test duidelijk uitwijst dat de kennis van het Nederlands onvoldoende is om met goed resultaat onderwijs te kunnen volgen? Zal het kind worden doorgestuurd naar de volgende school, die dan op haar beurt naar een oplossing moet zoeken?

Mijnheer de minister, denkt u aan een vorm van taalbadklassen voor scholen waar zeer veel kinderen negatief scoren voor de test? De anderstalige leerlingen worden dan in groep opgevangen en begeleid, en kunnen in de gewone lessen instappen als ze bewijzen te beschikken over voldoende kennis van het Nederlands.

Mijnheer de minister, volgens u zou de test geen gevolgen hebben voor de kinderen zelf, maar wel voor de scholen. Zijn er gevolgen voor een school, als een diploma of getuigschrift wordt toegekend aan leerlingen waarvan bij een test blijkt dat ze het Nederlands onvoldoende machtig zijn.

De voorzitter: De heer Vandenbroucke heeft het woord.

De heer Joris Vandenbroucke: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, ik denk dat het voorgestelde systeem van de taaltoets een goed instrument kan zijn om de taalkloof die binnen bepaalde leerlingenpopulaties bestaat, te dichten. Tenminste, als de test bij scholen zorgt voor een kritische zelfreflectie over het taalbeleid en zorgt voor een aangepaste begeleiding van leerlingen bij wie problemen werden vastgesteld.

Mijnheer de minister, u hebt zelf te kennen gegeven dat er geen centraal examensysteem zal worden georganiseerd, en dat er voor de individuele leerling geen sanctionerend effect aan verbonden kan zijn.

Aangezien de taaltest zal worden afgenomen tijdens scharniermomenten in de schoolloopbaan, het moment waarop leerlingen van school veranderen, vraag ik me af of de resultaten van de taaltest door

de volgende school niet gebruikt zullen worden als een negatief selectiecriteria.

Mijnheer de minister, werden afspraken gemaakt over wie de resultaten van de individuele leerlingen zal krijgen? Krijgt de volgende school er inzage van? Op welke manier moet de volgende school met de resultaten omgaan?

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Mijnheer Vandenbroucke, ik deel uw zorg.

Mevrouw Michiels, als ik het idee van de taaltoetsen laat onderzoeken, is dat niet omdat we toetsresultaten op zich belangrijk vinden. We willen scholen wel een graadmeter ter beschikking stellen om na te gaan of en in welke mate de leerlingen van de betrokken school het Nederlands beheersen. Als dat onvoldoende het geval is, is het een instrument voor het verbeteren van het gelijkekansenbeleid van scholen.

Om het denkspoor te concretiseren en goede beleidskeuzes te maken, plannen we op korte termijn een haalbaarheidsstudie, een toetsing van het draagvlak met oog op schoolverbetering en een proeftuin.

Ik ga eerst dieper in op de haalbaarheidsstudie. We zullen aan experts inzake toetsontwikkeling in het domein van taalvaardigheid Nederlands de opdracht geven om een haalbaarheidsstudie met een aantal deelopdrachten uit te voeren. Ten eerste komt er een inventarisatie van bestaande toetsen in binnen- en buitenland, ook in anderstalige gebieden. Ten tweede komt er een inventarisatie van het evaluatieonderzoek naar het gebruik van taaltoetsen in het kader van schoolverbetering, in casu de verbetering van het gelijkeonderwijskansenbeleid. We zullen de herbruik- en vertaalbaarheid van bestaande toetsen in kaart brengen, rekening houdend met vragen zoals 'Wat wordt er getoetst?' en 'Vanaf welke leeftijd kan er betrouwbaar worden getoetst?'. Er worden verder scenario's en beleidsadviezen ontwikkeld inzake afname, verwerking en feedback. Tot slot komt er een verkennend onderzoek naar mogelijke modellen en methodieken van cesuurbepaling en/of meet-schaalontwerp

Het is ook belangrijk om een draagvlak te zoeken. De overheid toetst via overleg het draagvlak voor het aanbod van taaltoetsen bij de verschillende part-

ners, zoals koepels, begeleiding, inrichtende machten, scholen, leerkrachten en eventuele anderen.

We plannen het opzetten van een proeftuin waarbij we via casestudy's zullen onderzoeken onder welke voorwaarden feedback over resultaten op taaltoetsen tot schoolverbetering kan leiden. Toetssteen hiervoor vormt het geldende systeem van integrale kwaliteitszorg, de visie inzake autonomie en beleidsvoerend vermogen van scholen. We gaan ervan uit dat zelfreflectief vermogen hiervoor een belangrijke indicator is. We moeten nagaan of feedback scholen ertoe aanzet om na te denken over hun eigen functioneren en om adequate acties voor verbetering op te zetten. Dit sluit erg goed aan bij wat de heer Vandenbroucke als centraal idee naar voren schuift.

Er werd me gevraagd of scholen verplicht zullen worden om tests uit te voeren, of dat dit aan de autonomie van de school wordt overgelaten. Dat is een belangrijke vraag. Recent ben ik in een toespraak voor de openingsdag van de VLOR uitvoerig ingegaan op de autonomie van scholen en de grenzen daarvan. Ik verdedigde er de stelling dat we scholen een informatierijke omgeving moeten aanbieden. De taaltoetsen plaats ik in deze context. De resultaten moeten vooral voor de scholen zelf relevant zijn. We zullen daarom in een terugkoppeling naar de scholen moeten voorzien over hun eigen resultaat en hun de mogelijkheid bieden om zichzelf te vergelijken met gelijkaardige scholen. Ik denk bijvoorbeeld aan scholen met een vergelijkbare leerlingenpopulatie.

Het invoeren van taaltoetsen mag niet leiden tot een aantasting van het beleidsvoerend vermogen van scholen. Afname, verwerking en terugkoppeling van resultaten naar scholen moeten zo gebeuren dat scholen juist gestimuleerd worden in hun zelfreflectie over en zo nodig bijsturing van hun taalbeleid. Een zinvolle aanwending van autonomie vereist echter dat scholen over voldoende beleidsvoerend vermogen beschikken. In mijn inleiding op de VLOR-studiedag heb ik gesproken over beleidskracht, omdat die uitdrukking nog duidelijker is. De informatie die scholen krijgen op basis van onder andere deelname aan toetsen, moet een leerproces in gang zetten dat uiteindelijk tot schoolverbetering leidt. Schoolverbetering begrijpen we vanuit het perspectief van gelijke onderwijskansen: het moet leiden tot goed onderwijs voor de sterken en sterk onderwijs voor de zwakken.

In de mate dat de beheersing van Nederlands als instructietaal als hefboom functioneert voor de hele

schoolloopbaan, krijgt dit dossier een hoge prioriteit. Ik wil laten nagaan of taaltoetsen zo georganiseerd kunnen worden dat alle scholen toegang hebben tot het toetssysteem, in tegenstelling tot de peilingen waar we met steekproeven werken. Op basis daarvan kunnen we in tweede instantie beslissen over de verplichting tot deelname. Hierover wil ik echter het laatste woord nog niet gezegd hebben omdat ik er nog niet uit ben. In elk geval wil ik iedere school in staat stellen en uitdagen om voor zichzelf een goede analyse te maken. Het werk begint dan pas. De school moet dan op basis van de toetsgegevens een beleid opzetten dat leidt tot verbetering van de kwaliteit van het Nederlands voor alle leerlingen. Wat ik absoluut niet wens, is dat de resultaten worden gepubliceerd om een ranking van scholen te maken. Het feit dat dit risico bestaat, is een reden om uitermate voorzichtig te zijn.

Indien de toetsen een sanctionerend effect zouden hebben voor individuele leerlingen, dan worden ze een slagboom in plaats van een hefboom. Dat wil ik uiteraard niet. Toetsresultaten moeten scholen ertoe aanzetten om een adequaat antwoord te bieden op de vraag van de zwak scorende leerlingen. Of dat in de vorm van een taalbad kan gebeuren of op een andere, meer geïntegreerde wijze, zal onderwerp zijn van nader onderzoek.

Tot slot was me gevraagd welk gevolg een negatieve taaltest heeft voor het toegekende diploma of getuigschrift. Taaltoetsen mogen geen gevolgen hebben voor de individuele leerlingen op vlak van attestering.

De heer Vandenbroucke voegde eraan toe dat een bijzonder risico kan ontstaan door de nadruk die ik leg op scharnierenmomenten. Ik denk inderdaad dat scharnierenmomenten moeten worden bekeken. In een basisschool is de vraag met welke capaciteiten kinderen binnen komen en met welke ze buiten gaan. Dat geldt opnieuw voor het middelbaar onderwijs en voor het hoger onderwijs. Uw opmerking moet ons doen nadenken over een aantal alternatieven. We kunnen bij 18-jarigen een toets afnemen op het einde van de schoolloopbaan in het leerplichtonderwijs. We kunnen natuurlijk ook toetsen promoten na de inschrijving in het hoger onderwijs. Op die manier wordt een dergelijk selectiemechanisme onmogelijk.

Hetzelfde kan worden gesteld voor de overgang tussen basis- en middelbaar onderwijs. We zouden een toets kunnen afnemen op het einde van het basis-

onderwijs. We zouden ook de toets na de feitelijke inschrijving in het middelbaar onderwijs kunnen afnemen. Deze laatste optie, een toets na intake en inschrijving, heeft het voordeel dat de instelling waar iemand binnenkomt, zeer goed weet wat de problemen zijn. Het nadeel kan zijn dat de instelling die iemand aflevert, dan niet weet wat die aan leerwinst heeft geboekt. Het zou mogelijk zijn een informatie-systeem op te zetten waarbij er een terugkoppeling is, zoals vandaag gebeurt bij zeer veel scholen die zorgvuldig bijhouden wat er gebeurt met hun leerlingen in het hoger onderwijs of op de arbeidsmarkt.

We kunnen dus twee wegen op. We kunnen de scharnierenmomenten bekijken na de inschrijving in een instelling, maar we kunnen ze ook bekijken voor de inschrijving in een instelling en in de school die het onderwijs heeft gegeven. Ik ben daar helemaal niet uit. Ik heb met mijn verklaringen daarover het debat op gang willen brengen en reacties willen krijgen. Ik ben er diep van overtuigd dat we moeten werken aan een informatierijke omgeving voor scholen, namelijk een omgeving waarin scholen resultaten op een adequate manier kunnen bekijken, analyseren en vergelijken. Dit moet altijd gebeuren met als doelstelling het eigen proces te verbeteren en niet om bijkomend bij de processen die leiden tot diplomering of certificering, nog positieve of negatieve sancties te organiseren.

Het is om die reden een delicaat onderwerp, maar ik ben ervan overtuigd dat deze stap moet worden gezet, naast het verbreden en versterken van onze strategie inzake peilingsproeven of steekproeven. Daarover krijgen scholen wel individuele feedback, maar wij zeggen hoe die steekproeven samengesteld zijn. Dat is een ander verhaal, dat ook past binnen mijn klemtoon op de informatierijke omgeving die we willen scheppen in scholen.

De voorzitter: Mevrouw Michiels heeft het woord.

Mevrouw An Michiels: Mijnheer de minister, ik dank u voor het uitgebreide antwoord. Hebt u daarvoor een tijdspad in gedachten, want wat hier naar voren wordt geschoven, is zeer omvattend? Zal dat afhangen van het verdere verloop van wat uit die beraadslaging met de experts en dergelijke zal komen?

Minister Frank Vandenbroucke: Ik wil mezelf geen deadline opleggen in deze kwestie. In oktober zullen we onderzoek kunnen lanceren, maar dat vraagt altijd wat tijd. De komende maanden kunnen we

nagaan hoe we proeftuinen kunnen opzetten, wat ook tijd vraagt en wat we ook tijd moeten geven. We moeten nagaan welke lessen we kunnen trekken uit die concrete ervaring. Ik wil mezelf niet opsluiten in een deadline, maar we moeten dit onderwerp in deze legislatuur wel een definitieve oriëntering kunnen geven. Het is een gevoelige kwestie, die ik niet door overhaasting onvoldoende of verkeerd wil aanpakken.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Stern Demeulenaere tot de heer Frank Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de rechtspositieregeling van het onderwijzend personeel

De voorzitter: Mevrouw Demeulenaere heeft het woord.

Mevrouw Stern Demeulenaere: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, naar aanleiding van uw ronde van Vlaanderen vóór het reces werden de onderscheiden schooldirecties en scholengemeenschappen geconfronteerd met de op til zijnde veranderingen naar aanleiding en in afwachting van de goedkeuring van onderwijsdecreet XV. De verantwoordelijken van de directies en scholengemeenschappen hoopten dat enkele misvattingen en twijfels uit de wereld zouden worden geholpen. Velen werden echter geconfronteerd met nog meer twijfels en onduidelijkheid, vooral in verband met de nieuwe maatregelen omtrent de rechtspositie van het onderwijzend personeel, wat geen onbelangrijk gegeven vormt binnen de school en de scholengemeenschap.

Een personeelslid dat een beroep wenst te doen op het recht van tijdelijke aanstelling van doorlopende duur, TADD, moet dit invoeren vóór 15 juli bij een van de schoolbesturen van de scholengemeenschap. TADD is een voorrangscategorie en in het onderhandelingscomité kan men bijkomende voorrangsregels vastleggen tussen TADD'ers. Ook inzake de vaste benoeming en de procedure hieromtrent werd een duidelijke strakke regeling uitgewerkt waaraan men zich moet houden. Inzake het deel reffectatie en de reffectatieverplichtingen blijft het echter kof-fiedik kijken.

In dit verband heb ik dan ook enkele concrete vragen waarmee verschillende schoolbesturen geconfronteerd worden en waar zij dringend een antwoord op verwachten, opdat ook zij verder zouden kunnen bouwen aan de toekomst van hun scholen. Heeft een TADD'er voorrang op reffectatievrij onderwijzend personeel, zowel voor wat betreft het kleuter- als het basisonderwijs of is dit een foute interpretatie van het voorliggende gegeven? Werden op die eventuele voorrangsregel afwijkingen voorzien? Zo ja, welke? Zou het niet opportuun zijn in eventuele afwijkingen te voorzien op die voorrangsregels vooral in het licht van pas opgerichte afdelingen of structurele aanpassingen in bestaande scholen, of kan dit ook binnen het voorliggende kader? Zo ja, hoe?

Verschillende gemeenten hebben binnen de scholengemeenschappen hieromtrent al onderliggende afspraken gemaakt. Ik vraag me af of dat niet allemaal in een totaalpakket kan worden gegoten zodat het een officieel gegeven wordt.

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Mevrouw de voorzitter, geachte collega's, ik wil beginnen met een voor-geschiedenis van dit zeer complexe verhaal. In het decreet betreffende het landschap basisonderwijs van 10 juli 2003 werden de bepalingen met betrekking tot de voorrangsregeling bij tijdelijke aanstellingen en benoemingen in de beide rechtspositiedecreten van 27 maart 1991 gewijzigd. Daarbij is het recht op tijdelijke aanstelling van doorlopende duur of TADD, dat al geruime tijd in het secundair en het volwas-senenonderwijs bestond, ook in het basisonderwijs ingevoerd, en wel vanaf 1 september 2003.

Omdat in de verschillende onderwijsniveaus slechts één enkele voorrangsregeling geldt, werden de rechts-positieregels voor het onderwijspersoneel verder geharmoniseerd, vereenvoudigd en transparanter gemaakt. Ik merk daarbij op dat de concrete toe-stand en de beleidscultuur in basisscholen en middel-bare scholen erg verschillen. Dat speelt mee bij het verwerken van wat er nu gebeurt. Principeel streven we naar een eenvormige en daardoor transparante regelgeving voor het gehele leerplicht- en volwas-senenonderwijs. Ik geef echter wel toe dat dit voor het basisonderwijs erg nieuw is.

Verder is bepaald dat ook in het basisonderwijs de scholengemeenschappen een rol zouden spelen

inzake het personeelsbeleid. In het secundair onderwijs is dat trouwens al geruime tijd het geval. Vermits de scholengemeenschappen basisonderwijs slechts in 2003 zijn ingevoerd, bepaalde de decreetgever in 2003 dat de gevolgen van het behoren tot een scholengemeenschap voor het personeelsbeleid pas met ingang van 1 september 2005 te merken zouden zijn, onder meer wat de rechten en plichten van personeelsleden van scholen van eenzelfde scholengemeenschap betreft. Daarbij ging het niet het minst om het opbouwen van rechten op een TADD via alle scholen die behoren tot een scholengemeenschap.

Over dit thema werd sinds 2003 uitgebreid gecommuniceerd met het onderwijsveld. De omzendbrief over dit onderwerp werd op 6 juni 2003 via Edulex aan de scholen meegedeeld. Tegelijkertijd werden cursussen op de website van het departement Onderwijs geplaatst. Bij de verspreiding van de omzendbrief en de cursussen werd nadrukkelijk gefocust op de impact van het concept scholengemeenschap op het personeelsbeleid dat vanaf 1 september 2005 een rol zou spelen. Daarenboven organiseerde het departement Onderwijs in juni 2003 een ‘ronde van Vlaanderen’ waarbij de regelgeving over TADD een belangrijk onderdeel vormde en zeer uitvoerig werd toegelicht aan de hand van concrete voorbeelden.

Hoewel de onderwijsactoren de statutaire bepalingen dus kenden, ontstonden er in de aanloop naar 1 september 2005 allerlei vragen. Dat was vooral zo omdat vanaf deze datum het behoren tot een scholengemeenschap basisonderwijs op het vlak van personeelsaangelegenheden niet langer vrijblijvend zou zijn. Een aantal onderwijsactoren beseften toen pas hoe het in 2003 afgesproken stelsel concreet zou worden toegepast. Sommige schoolbesturen die tot het besef kwamen dat TADD-gerechtigde personeelsleden van andere schoolbesturen via de scholengemeenschap rechten kunnen doen gelden, wensten de automatische gevolgen van het behoren tot een scholengemeenschap te vermijden en ontwikkelden een aantal foute interpretaties van de regelgeving of spraken Vlaamse parlementsleden aan om via een amendement op het onderwijsdecreet XV de in 2003 afgesproken regels te wijzigen. Er is daarover dus heel wat te doen geweest.

Mijn medewerkers en het departement Onderwijs organiseerden vanaf december 2004 precies over de TADD-problematiek overleg met de representatieve verenigingen van schoolbesturen en met de onderwijsvakbonden. Zowel de schoolbesturen als de onderwijsvakbonden kwamen tot de conclusie dat

de in 2003 vastgelegde en ruimschoots gecommuniceerde regels behouden moesten blijven. Het OVSG had op sommige punten enige reserves.

In het ontwerp van decreet betreffende het onderwijs XV zijn weliswaar een aantal nieuwe bepalingen opgenomen, maar deze hebben voornamelijk betrekking op de gevolgen van de in het decreet basisonderwijs aangebrachte wijzigingen betreffende de samenstelling van de scholengemeenschappen en op het verlaten van de datum van de kandidaatstelling. Mee op parlementair initiatief is aan het stelsel niets fundamenteels gewijzigd.

Het is onjuist te stellen dat de TADD-regels in de decreten rechtspositie fundamenteel zouden zijn gewijzigd. Het principe dat het recht op TADD met ingang van 1 september 2005 in de scholengemeenschap wordt verworven, blijft gewoon behouden, zoals dit in 2003 door het Vlaams Parlement is vastgelegd. Wel werd omzendbrief PERS/2003/05 van 6 juni 2003 over de tijdelijke aanstelling van doorlopende duur op een aantal punten verduidelijkt. Zo werden meer bepaald de passages betreffende de gevolgen van het behoren tot een scholengemeenschap aangevuld en van concrete voorbeelden voorzien. Het gemeenschapsonderwijs, de koepels van de inrichtende machten en de onderwijsvakbonden werden bij de redactie betrokken en dienden talrijke tekstamendementen in. Wie de omzendbrief op Edulex consulteert, ziet onmiddellijk de groen gemarkeerde gedeelten die bijkomende uitleg bevatten over het behoren tot een scholengemeenschap.

Ook dit jaar hebben de administraties Basisonderwijs en Secundair Onderwijs van het departement Onderwijs traditiegetrouw een ‘ronde van Vlaanderen’ georganiseerd, waarbij de toepassing van de TADD-regeling met inbreng van de scholengemeenschappen uitgebreid werd besproken. Ook de nieuwe regeling betreffende de terbeschikkingstelling wegens ontstentenis van betrekking, reffectatie en wedertewerkstelling kwam uitgebreid aan bod, voorzien van schema's en voorbeelden. Tenzij het betrokken personeelslid het nadrukkelijk anders wenst, beperkt deze nieuwe regeling de verplichtingen aangaande reffectatie- en wedertewerkstelling tot de scholen van de scholengemeenschap. Dat is een vereenvoudiging die door de schoolbesturen, directies en personeelsleden niet als onduidelijk wordt ervaren.

Dat is een grote verbetering, want een wegens ontstentenis van betrekking ter beschikking gesteld personeelslid dat niet in een organieke betrekking

binnen de scholengemeenschap kan worden tewerkgesteld, kan niet langer in geheel Vlaanderen worden rondgestuurd. Dat personeelslid kan in de eigen scholengemeenschap verder aan de slag als bijgevoegd personeelslid. Het betreft een maatregel die is afgesproken in CAO VII. De maatregel kost de Vlaamse Gemeenschap op jaarbasis 2.512.000 euro.

Die inspanning is toch wel meer dan de moeite waard. Het versterken van het personeelsbeleid op het niveau van de scholengemeenschappen zorgt voor extra omkadering voor de leerlingen, voor minder werkdruk voor de betrokken personeelsleden en voor minder administratieve lasten voor de schoolbesturen en mijn administratie.

Mevrouw Demeulenaere, een personeelslid kan zijn voorrangrecht laten gelden voor alle betrekkingen in het ambt waarvoor hij TADD-rechten heeft. Personeelsleden die reffectatievrij zijn, kunnen enkel rechten laten gelden op een tijdelijke aanstelling van doorlopende duur, wanneer ze zelf behoren tot de groep van TADD-gerechtigden, wat – hoewel beide categorieën niet helemaal samenvallen – voor de overgrote meerderheid onder hen wel het geval is.

Het recht op TADD geldt voor alle betrekkingen binnen de instellingen van een scholengemeenschap. Afwijkingen op deze basisrechten zijn niet toegestaan. Tussen de TADD-gerechtigden onderling bestaat geen voorrangsregeling. Het schoolbestuur heeft dus – bij voorkeur op basis van geobjectiveerde criteria – de vrije keuze om binnen de groep TADD-gerechtigden te kiezen. Het staat de schoolbesturen dan ook vrij om, na behoorlijk syndicaal overleg of onderhandelingen, bijkomende interne selectiecriteria te hanteren in het geval er meerdere voorrangsgerechtigde personeelsleden zijn. Deze bijkomende criteria mogen echter nooit afbreuk doen aan de statutair bepaalde voorrangsregels.

In mijn antwoord op de vraag om uitleg van de heer Martens van 24 februari 2005 over de scholengemeenschappen, heb ik als mijn mening uiteengezet dat binnen eenzelfde scholengemeenschap best op basis van dezelfde regels een personeelsbeleid wordt gevoerd. Uiteindelijk behoren de personeelsformaties van alle scholen binnen de scholengemeenschap tot een entiteit waarbinnen rechten en plichten opgebouwd worden. Het vaststellen van gezamenlijke aanwervingscriteria en -procedures op het niveau van de scholengemeenschap lijkt mij een voorwaarde voor een kwaliteitsvol personeelsbeleid.

Mevrouw Demeulenaere, u zegt dat het zeer complex is, en ik zal inderdaad niet ontkennen dat het een complexe regeling is. Zoals voor elke regeling, geldt ook voor een complexe regeling het adagium dat we tijdig moeten evalueren. We houden in het oog hoe het loopt. Het is niet zo dat de afspraken onduidelijk zijn, maar ik ben altijd bereid verder te evalueren.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jos De Meyer tot de heer Frank Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de aanpassing van het aantal betrekkingen van teeltleider volgens het aantal leerlingen in het agrarisch onderwijs

De voorzitter: De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, de Vlaamse Regering had, volgens onze informatie, het voornemen om een deel van de vrijgekomen middelen van de besparingen – als gevolg van het afschaffen van de vervangingspool – te besteden aan bijkomende betrekkingen van teeltleider in het agrarisch onderwijs. Het aantal betrekkingen van teeltleider zou worden aangepast op basis van het aantal leerlingen.

Na onderhandelingen met de vakbonden en de inrichtende machten over de vervangingspoolmiddelen werd een andere bestemming gegeven aan de vrijgekomen middelen. Er zou evenwel een positief antwoord worden gegeven op de reeds lang bestaande vraag van het agrarisch onderwijs naar bijkomende teeltleiders.

Het ambt van teeltleider in het agrarisch onderwijs is bijzonder belangrijk voor het praktijkgerichte onderdeel van de opleiding.

Mijnheer de minister, zullen middelen worden vrijgemaakt om te voorzien in bijkomende teeltleiders? Ik dring daar alvast op aan. Indien ja, wanneer zullen de scholen zekerheid krijgen over de aanpassing van het aantal teeltleiders? Wat zullen de aangepaste criteria zijn voor de toekenning van de ambten van teeltleider? Welke consequenties heeft dat voor het aantal betrekkingen?

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Mevrouw de voorzitter, mijnheer De Meyer, mijn antwoord zal voor een deel affirmatief zijn, maar ik wil ook voorzichtig zijn. Ik ben van oordeel dat het probleem opgelost moet worden, en als we willen, hebben we daar ook de middelen voor. Ik blijf wel voorzichtig, want op dit moment bekijk ik samen met de vakorganisaties alle thema's die hun beslag zouden moeten krijgen in een volgende cao.

De problematiek van de teeltleiders werd ook aangekaart in de eisenbundels van de vakbonden. Ik wil vermijden dat ik vooruitloop op de vaststelling van de onderdelen van de komende cao. Ik ben dus voorzichtig en wil geen misverstanden creëren, aangezien we met de vakorganisaties nog de items bespreken die uiteindelijk in de volgende cao hun beslag moeten krijgen.

Mijnheer De Meyer, ik wil een aantal elementen aanrekenen waaruit blijkt dat het probleem oplosbaar is tegen 1 januari 2006. Ik heb dat voorgesteld aan de vakorganisaties en de koepels, en de globale beleidsruimte waarover ik beschik voor 2006 laat dat ook toe.

Met ingang van 1 januari 2006 kunnen we het aantal betrekkingen van leraar praktische vakken, belast met het onderhoud en de verzorging van de gewassen en de veestapel – de zogenaamde teeltleider – optrekken. Op die manier kunnen we tegemoetkomen aan een al lang bestaande en terechte vraag van de land- en tuinbouwscholen om die specifieke omkadering af te stemmen op de permanente behoeften van scholen die met levend didactisch materiaal werken. Op 22 februari 2005 heeft de Vlaamse Onderwijsraad ook een advies in die zin geformuleerd.

De goedkeuringsprocedure van de betrokken regelgeving kan zonder uitstel vervolgd worden. Het is mijn bedoeling om, als het dossier ter principiële goedkeuring aan de Vlaamse Regering wordt voorgelegd, meteen ook machtiging te vragen om de betrokken scholen en schoolbesturen onder voorbehoud reeds in kennis te stellen van de nieuwe maatregelen en, per afzonderlijke instelling, het eventueel extra aantal betrekkingen mee te delen. De onderwijsverstrekkers zullen zodoende niet langer in onzekerheid verkeren of zich op onbevestigde berichten moeten baseren.

Er zijn een aantal aangepaste criteria voor de vaststelling van het aantal betrekkingen. Ten eerste gaat het om de invoering, naast de oprichtingsnorm, van een – al dan niet lagere – behoudsnorm en van een tweejarige gedoogperiode waarin de betrekking ook onder de behoudsnorm ingericht kan blijven. Ten tweede is er een garantie van minimum twee betrekkingen per school en, afhankelijk van het aantal regelmatige leerlingen, een verhoging tot maximum vijf betrekkingen. Ten derde worden de regelmatige leerlingen van alle studierichtingen van de tweede en de derde graad, met inbegrip van de specialisatiejaren, van het technisch en beroepssecundair onderwijs, studiegebied land- en tuinbouw in aanmerking genomen, voor zover op de wekelijkse lessentabellen praktijkonderwijs voorkomt, wat betekent dat de eerste graad buiten beschouwing wordt gelaten.

Op basis van het regelmatig leerlingenbestand per 1 februari 2005 betekent dat voor de 31 land- en tuinbouwscholen voltijds gewoon secundair onderwijs een totaal van 99 in plaats van 86 betrekkingen. Gezien hun leerlingenpopulatie zullen niet alle scholen er effectief op vooruitgaan, maar het is toch een verbetering.

De budgetten hiervoor zijn beschikbaar. We hebben ook een concreet routeplan, waarbij we, na de principiële goedkeuring door de Vlaamse Regering, onmiddellijk ook alle praktische werk doen. Ik blijf vandaag voorzichtig om dit te affirmeren als beslissing, want ik bespreek nog met de vakorganisaties wat op hun agenda staat.

De voorzitter: De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer: Mijnheer de minister, ik wil heel uitdrukkelijk mijn appreciatie uitdrukken over het affirmatieve gedeelte van uw antwoord. Ik begrijp wel uw wijsheid om vandaag niet meer te beloven dan wat volledig zeker is.

U zult, samen met mij, begrijpen dat het agrarisch onderwijs met grote belangstelling uitkijkt naar 1 januari 2006. We steunen ten volle uw inspanningen, waarvan dit initiatief een onderdeel is, om het TSO en het BSO te herwaarderen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Pieter Huybrechts tot de heer Frank Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over het dreigende tekort aan tandartsen

De voorzitter: De heer Huybrechts heeft het woord.

De heer Pieter Huybrechts: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, vijf jaar geleden, op 8 november 2000, interpelleerde ik in deze commissie toenmalig minister Vanderpoorten over de beperking van het aantal studenten genees- en tandheelkunde.

Mijnheer de minister, toen al stelde de rector van de Vrije Universiteit Brussel, de heer Van Camp, dat een beperking van het aantal studenten genees- en tandheelkunde absoluut niet meer nodig was. Professor Van Camp was er zelfs voorstander van om de numerus clausus, die ons door de federale regering was opgedrongen, af te schaffen. De toelatingsproef, die weliswaar via een voorselectie de slaagkansen verhoogt, sluit een aantal goede studenten – die niet de juiste studierichting hebben gevolgd – uit.

Toenmalig minister Vanderpoorten zei dat het instrument betrouwbaar en objectief bevonden werd, en dat er volgens de federale regering geen grond bestond om te vermoeden dat er binnen een aantal jaar een tekort aan artsen en tandartsen zou ontstaan.

Mijnheer de minister, nu blijkt dat er in de nabije toekomst een nijpend tekort aan tandartsen zal ontstaan. Volgens de heer Hanson van het Verbond der Vlaamse Tandartsen studeren er dit jaar slechts 60 tandartsen af, terwijl er 83 plaatsen zijn. Van die 60 trekt zeker de helft naar het buitenland, voornamelijk Nederland, omdat daar de werkomstandigheden veel beter zijn.

Het overgrote deel van de 8784 erkende tandartsen is bijna 50 jaar. Als binnen enkele jaren de oudste groep van de huidige generatie tandartsen met pensioen gaat, dreigt een immens tekort, met lange wachttijden voor de patiënten tot gevolg.

De Vlaamse Vereniging van Studenten pleit dan ook voor de afschaffing van het toelatingsexamen voor tandartsen. Volgens de koepel van de studentenraden aan de Vlaamse universiteiten en hogescholen wordt, niettegenstaande het toekomstige nijpend tekort aan tandartsen, nog steeds lustig geselecteerd bij de start

van de opleiding. Nog volgens de VVS wordt elk jaar opnieuw de toegang tot de opleiding geweigerd aan bekwame studenten, terwijl men tegelijkertijd vreest voor een gebrek aan tandartsen.

Mijnheer de minister, hebt u reeds bepaalde initiatieven genomen om de studie voor tandarts te promoten? De afschaffing van het toelatingsexamen voor tandarts kan eventueel de instroom van studenten verhogen. Werd binnen de Vlaamse Regering reeds overlegd om het toelatingsexamen voor tandarts, eventueel tijdelijk, af te schaffen?

Mijnheer de minister, hebt u initiatieven genomen om de toelatingsproef bij te sturen of zelfs af te schaffen, zodat een aantal studenten die als goed worden omschreven, maar niet de juiste studierichting hebben gevolgd, niet van deze studierichting worden uitgesloten.

De voorzitter: De heer Van Baelen heeft het woord.

De heer Gilbert Van Baelen: Mevrouw de voorzitter, de evolutie van de afgelopen jaren werd door de heer Huybrechts geschetst, maar er is een bijkomend element. Het aantal studenten dat slaagt voor het toelatingsexamen en zich ook effectief inschrijft voor de opleiding, is al enkele jaren veel lager dan het federale quorum dat tot 2011 is vastgelegd.

Dat is een belangrijk verschil met vijf jaar geleden. De voorbije jaren was er een gigantische daling van het aantal inschrijvingen. Op dit ogenblik zijn er 60 studenten ingeschreven, terwijl het quorum bij de uitstroom 84 is. Er is ook, veel meer in Wallonië dan in Vlaanderen, een vorm van internationale mobiliteit. Ik begrijp de federale problematiek, want daar wordt het Vlaams-Waals evenwicht wel in ogenschouw genomen.

Hier kunnen we het enkel over het Vlaamse luik hebben. We moeten ons de vraag stellen of een toegangsexamen tandarts nog nodig is, gezien de kleine instroom bij het begin van de opleiding ten opzichte van het quorum. Wordt het niet de hoogste tijd om voor volgend jaar het toegangsexamen voor tandarts af te schaffen?

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Mevrouw de voorzitter, eerst en vooral wil ik stellen dat de toela-

tingsproef arts/tandarts indertijd door de Vlaamse Gemeenschap is ingevoerd als reactie op de contingentering van het aantal artsen en tandartsen door de federale overheid. De Vlaamse Gemeenschap heeft daarmee willen vermijden dat studenten na het behalen van een diploma in een zeer gespecialiseerde studie met weinig beroepsuitwegen, de toegang tot dat beroep geblokkeerd zouden zien. Het bestaan van de toelatingsproef blijft dan ook zinvol zolang de federale overheid het opportuun acht om die strikte contingentering aan te houden.

Die opportuniteit meet de federale overheid uiteraard af aan gegevens en prognoses over het medisch aanbod op langere termijn. Zo ligt volgens het KB van 30 mei 2002 betreffende de planning van het aanbod van de tandheelkunde, de contingentering voor de Vlaamse Gemeenschap vast op jaarlijks 84 bijkomende tandartsen voor de jaren 2002 tot 2010. Recent heeft de Planningscommissie Medisch Aanbod voor de periode 2011 tot 2013 geadviseerd om het aantal jaarlijks bijkomende tandartsen te verhogen tot 90. Uit die verhoging mag worden geconcludeerd dat wel degelijk rekening wordt gehouden met de evoluties in de samenstelling van de beroepsgroep.

In het licht van die planning op lange termijn lijkt het me weinig correct om harde conclusies te trekken op basis van gegevens over één lichting afgestudeerden. Het feit dat het contingent in een bepaald jaar niet wordt gehaald, doet niets af van het overaanbod dat in het verleden is opgebouwd, en zegt evenmin iets over het al dan niet invullen van het contingent in de volgende jaren. Het is overigens opvallend dat het aantal inschrijvingen in het eerste jaar van de opleiding tandarts sinds het dieptepunt van 39 studenten in het academiejaar 2000-2001 gestaag blijft stijgen, tot 86 vorig academiejaar. Wat meer is, alleen al aan generatiestudenten zijn er momenteel al 95 inschrijvingen. Als die trend zich doorzet, dan lijkt er geen aanleiding te bestaan om de toelatingsproef af te schaffen, al was het tijdelijk. Die is er in dat geval evenmin om de studies bijkomend te promoten.

Ik heb de cijfers inzake inschrijvingen in een tabel gegoten. Dit mag aan de leden worden overgemaakt.

De voorzitter: De heer Huybrechts heeft het woord.

De heer Pieter Huybrechts: Mijnheer Vandenbroucke, ik dank u voor uw antwoord. Ik hoop dat, als binnen

enkele jaren de oudste groep van de huidige tandartsen met pensioen gaat, er geen groot gat zal vallen, met alle nadelige gevolgen van dien voor de patiënten.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jos De Meyer tot de heer Frank Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de problematiek van de leningen van het Nationaal Waarborgfonds voor scholenbouw

De voorzitter: De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, de problematiek van scholen die bouwprojecten hebben gefinancierd met leningen bij het Nationaal Waarborgfonds, blijft aanslepen. Op 12 juni 2003 heb ik toenmalig minister van Onderwijs, mevrouw Vanderpoorten, ondervraagd over de onderhandelingen hierover met de federale regering. Op 21 oktober 2004 heb ik u gevraagd welke initiatieven u had genomen om uitvoering te geven aan het Vlaams regeerakkoord van 22 juli 2004. Hierin werd afgesproken om de problematiek op te lossen, overeenkomstig de afspraken uit het Lambermontakkoord. Dit knelpunt raakt echter niet opgelost en wordt voor een aantal scholen steeds problematischer.

Mijnheer de minister, ik citeer uit uw antwoord van een jaar geleden: 'In mei en december 2003 en in januari 2004 heeft de intergouvernementele werkgroep vergaderd onder leiding van de kabinetschef van de minister van Financiën. Tijdens deze vergaderingen heeft de federale overheid een mogelijk systeem naar voren gebracht waarbij de federale budgettaire enveloppe van 5 miljoen euro zou worden verdeeld tussen probleemscholen langs Vlaamse en Waalse zijde. (...) Ik zou de nodige initiatieven moeten nemen om het Vlaams regeerakkoord uit te voeren en een oplossing voor deze leningenproblematiek te vinden. (...) Het is evenwel mijn bedoeling zelf een poging te ondernemen om uit de impasse te geraken. De Vlaamse Regering zal aandringen op een discussie over de objectieve en evenwichtige verdeling van de globale budgettaire enveloppe.'

Op mijn suggestie heeft mevrouw Muylle in de Kamer op 12 juli 2005 de federale minister van

Financiën, de heer Reynders, geïnterpelleerd. Het was staatssecretaris Jamar die namens minister Reynders antwoord gaf. De federale minister beweert dat ‘we in het dossier over onvoldoende gegevens beschikken om verder te gaan’. Verder stelt hij: ‘Om in afwachting van het verkrijgen van bruikbare gegevens toch iets te doen ten voordele van de scholen, heb ik een tijdelijk alternatief toegestaan aan beide gemeenschappen. Een algemene volmacht werd toegestaan aan DIGO en aan zijn Waalse tegenhanger om de federale staat te binden, voor zover het verbintenissen betreft aangegaan door het Nationale Waarborgfonds voor schoolgebouwen voor 1 januari 1989. Dit laat toe dat een gemeenschap vóór de vervaldag van een lening het verschuldigde bedrag betaalt in plaats van de betrokken scholen via federaal ter beschikking gestelde kredieten, zodat de bank niet het volledige uitstaande bedrag van de lening terugvordert. Dit is ongetwijfeld een belangrijke verbetering, doch geen structurele oplossing. Daarvoor ontbreekt het bijna vier jaar na de Lambermontakkoorden jammer genoeg nog steeds aan bruikbare gegevens.’

Mijnheer de minister, u erkent de ernst van de problematiek en u belooft zelf een poging te ondernemen om uit de impasse te geraken. Welke concrete stappen hebt u sinds vorig jaar ondernomen om dit dossier te deblokken? Wat zijn de resultaten van uw inspanningen? Hoe moet het verder met dit dossier?

Ik wil u nog graag een suggestie doen. In de federale begroting wordt jaarlijks vijf miljoen euro vrijgemaakt voor dit probleem. Dit moet ondertussen een mooi bedrag zijn. Aangezien de zaak blijft vastlopen op het feit dat men er aan Franstalige kant niet in slaagt een idee te krijgen van de omvang van het probleem, bestaat mijn voorstel erin dat dit bedrag volgens een bepaalde sleutel wordt verdeeld over de gemeenschappen, met de opdracht de scholen in nood te helpen. ‘Een school in nood’ kan worden gedefinieerd. Het zou de verantwoordelijkheid van de gemeenschap moeten zijn op welke wijze het geld wordt aangewend, met dien verstande dat ze verantwoordingsplicht heeft ten aanzien van de federale overheid. Aangezien men er op federaal niveau niet uit geraakt, lijkt me dit een manier om tenminste onze Vlaamse scholen te helpen.

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Mijnheer De Meyer, u citeert staatssecretaris Jamar, die spreekt van een ‘tijdelijk alternatief’ als antwoord op de vraag van

mevrouw Muylle in de Kamer van 12 juli 2005. Als hiermee de algemene volmacht wordt bedoeld, dan is deze zeker niet recent, want daar wordt binnen de DIGO al mee gewerkt sinds 1990. De eerste volmacht werd overigens gegeven door minister van Staat, de heer Claes. Aan de DIGO werd dus sinds die periode toegestaan om de federale staat te binden, voor zover het verbintenissen betreft aangegaan door het Nationale Waarborgfonds voor schoolgebouwen vóór 1 januari 1989.

Volgende zaken werden echter expliciet uitgesloten van deze volmacht: nieuwe leningsmachtigingen, het aanvaarden van afsluitingsbijvoegsels, beslissingen met betrekking tot beroep op de waarborg en overdrachten van inrichtende machten. Verder lees ik in uw inleidende tekst: ‘Dit laat toe dat een gemeenschap vóór de vervaldag van een lening het verschuldigde bedrag betaalt, in plaats van de betrokken scholen, via federaal ter beschikking gestelde kredieten, zodat de bank niet het volledig uitstaande bedrag van de lening terugvordert. Dit is ongetwijfeld een belangrijke verbetering doch geen structurele oplossing.’

Ik heb daarbij de volgende commentaar, ten eerste wat betreft de vervaldag van een lening. Voor ambtenaren die dagelijks de betalingen uitvoeren in het kader van het samenwerkingsakkoord, is deze paragraaf in ieder geval tegenstrijdig met de wettelijk voorziene uitbetalingsmodaliteiten. Er wordt nooit vóór een vervaldag betaald maar steeds op de vervaldag. Elke dag dat het federaal geld te vroeg wordt uitbetaald, brengt het geen intresten op. Wat betreft het terugvorderen: banken vorderen nooit het volledig uitstaand bedrag terug, zij houden zich aan het vooropgesteld aflossingsschema, dat ze wel strikt gevolgd wensen te zien.

Naar alle waarschijnlijkheid wordt bedoeld dat voor een onderwijsinstelling in moeilijkheden het aandeel van deze instelling wordt voorgeschoten door de overheid. Deze speciale middelen worden jaarlijks begroot op basis van de bestaande gevallen. In terugvordering op termijn van deze middelen is ook voorzien in de wetgeving, namelijk door afhouding op de werkingstoelagen. Deze terugvorderingsprocedure is echter al meerdere jaren ‘geblokkeerd’ ingevolge een beslissing van federaal minister Daems van 8 maart 2000.

Op mijn vraag ontving ik van de DIGO-administratie in de week van 12 mei 2005 een globaal overzicht van de stand van zaken van de problematiek van het Nati-

onaal Waarborgfonds voor Schoolgebouwen en een geactualiseerde lijst van de Vlaamse dossiers in moeilijkheden. Er zijn vijf Vlaamse dossiers in moeilijkheden: vzw Benoth Jerusalem in Antwerpen, met een totaal bedrag tot op vandaag van 520.289,22 euro, waarvan nog niets is terugbetaald; vzw Bais Rachel in Antwerpen, met een totaal bedrag tot op vandaag van 489.255,22 euro, waarvan reeds 112.199,21 euro is terugbetaald; vzw Sint-Andreas in Oostende, met een totaal bedrag tot op vandaag van 1.765.141,16 euro, waarvan reeds 121.937,51 euro is terugbetaald; vzw Hibernia in Antwerpen, met een totaal bedrag tot op vandaag van 275.000 euro, waarvan nog niets is terugbetaald; en vzw Schoolcomité Sint-Denijs in Houwaart, met een totaal bedrag tot op vandaag van 17.334,59 euro, waarvan nog niets is terugbetaald.

De mogelijkheden van een herschikking van de schulden onder garantie van het Nationaal Waarborgfonds voor Schoolgebouwen binnen een bijkomende budgettaire enveloppe van 5 miljoen euro worden verder onderzocht. Dit is een eenmalig ter beschikking gesteld bedrag en geen jaarlijks terugkerend en cumulerend bedrag, zoals u suggereert.

De voorzitter: De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer: Mijnheer de minister, in mijn inleiding citeer ik letterlijk minister Reynders. Het ging over vraag nummer 78/19 van 12 juli 2005. Die discussie moet u eigenlijk met de federale minister van Financiën voeren.

Minister Frank Vandenbroucke: U moet mijn antwoord niet polemisch opvatten. Ik citeer in mijn antwoord uw citaat van de heer Jamar, en zeg dat dit een rare indruk geeft en dat het over niets nieuws gaat. Ik verwijt u niets, maar ik moet dat hier toch wel zeggen.

De heer Jos De Meyer: Ik wil het niet meer hebben over de techniciteit, maar mij lijkt het essentieel dat in het regeerakkoord werd afgesproken om deze problematiek definitief op te lossen overeenkomstig de afspraken van het Lambermontakkoord. U zegt dat het bedrag van 5 miljoen euro niet recurrent is maar eenmalig. Meerdere mensen waarmee ik heb gesproken, ook ambtenaren met enige bevoegdheid in dit dossier, maakten tot nu toch wel een andere interpretatie. Ik veronderstel dat dit dossier in deze com-

missie nog een vervolg zal kennen in de loop van de volgende maanden.

De voorzitter: Het incident is gesloten.
